

## La llimona

(ALDC, V, 1175. La llimona)

La *llimona* (s. XV), fruit de la llimonera o el llimoner (*Citrus limon*), deriva de l'ár. LĀIMŪNA 'una llimona', mentre que *llimó* (s. XIV) procedeix de LĀIMŪN 'fruita de llimonera' (← persa); *limon* és extensió del cast.-arag., adaptat en *limó* 92, 102 i *llimon* 108, i l'alg. *llimó* 85 és una catalanització del logudorès i campidanès *limone*, pres a la vegada de l'it. *Llima*, de l'ár. andalusí LĪMA (ár. cl. LĪMAH < neopersa *limu*) (Corriente), designava a l'inici el fruit de *Citrus aurantiifolia*, però després es va confondre amb 'llimona', tot i que en algunes poblacions alacantines encara es distingeixen els dos fruits, com a Andalusia i com feia Eiximenis, que separava les *llimes* dels *llimons*.

*Citron* (pron. *citrun* en ross.) és pres del fr. *citron* (der. de CITRUS 'poncemer' i 'cedre').

Des del punt de vista geolingüístic, *llimona* ocupa gran part del Principat, el cat. sept. (amb intrusió del gal·licisme *citron*) i el bal., amb l'excepció de l'eiv. *llimó* que hi ha arribat per contacte amb el val., com tantes vegades (cf. *paloma* 'papallona', *dacsca* 'blat de moro', *aliacrà* 'icterícia', etc.; Veny, 1999 a: 102-106), i que també trobem a l'àrea nord-occ. ponentina, coincidint amb el cast.-arag. *limón*, així com en alacantí.

Són mots normatius *llimona*, *llimó*, des del DG<sub>1</sub>, 1932; *llima*, des del DIEC<sub>1</sub>, 1995 (al DIEC<sub>2</sub>, 2007, també com a fruit de *Citrus aurantiifolia* 'llimera').

